

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 4C/233/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113241753
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1113241753.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom Mgr. Adelou Unčovskou v právnej veci navrhovateľa: K.. S. O., D. J. XX, XXX XX Bratislava, zastúpený: JUDr. Ludmila Lorencová, s.r.o., so sídlom Metodova 7, 821 08 Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody, takto

rozhodol:

Súd návrh zamietla.
Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov konania.

odôvodnenie:

Návrhom doručeným súdu dňa 04.12.2013 sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi zaplataenia 19 052,40 Eur titulom náhrady škody a 10 000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV, sp.zn. 6C 260/1997 došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré boli konštatované v Náleze Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 218/09 zo dňa 21.10.2009, pričom konanie bolo vedené so zbytočnými priet'ahmi aj po vydaní predmetného nálezu. Navrhovateľ mal za to, že k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v zbytočných priet'ahoch v konaní v danom prípade došlo v období od podania žaloby na súd až do vyhlásenia konečného rozhodnutia vo veci. Návrhom na začatie konania si navrhovateľ uplatnil náhradu škody vo výške 18 723,- Eur spočívajúcej v rozdiel nákladov potrebných na dokončenie stavby rodinného domu v čase začatia konania a nákladov, ktoré by musel vynaložiť na dokončenie stavby v súčasnosti, nakoľko nehnuteľnosť bola predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva a v dôsledku zbytočných priet'ahov v súdnom konaní ju nemohol dostavať. Nárok na náhradu škody ďalej pozostával zo sumy 329,40 Eur, ktorá mala byť spôsobená v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím - rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co 248/2011-915 zo dňa 19.01.2012, a ktoré bolo zrušené dovolacím súdom. Vzhľadom k tomu, že bývalá manželka navrhovateľa plnila na základe uvedeného rozsudku (ktorý bol neskôr zrušený), uvedenú sumu, ktorá predstavuje úrok z omeškania, si započítala voči pohľadávke navrhovateľa voči nej z titulu nového rozhodnutia vo veci - uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co 155/2013-940. Náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- Eur si navrhovateľ uplatnil z dôvodu spôsobenej traumy z dlhotrvajúceho sporu.

Odporca žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že vzhľadom na to, že navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup súdov v konaní, ktoré sa začalo pred 1. Júlom 2004, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 514/2003 Z.z., právne posúdenie návrhu spadá pod zákon č. 58/1969 Zb. Podľa uvedeného právneho predpisu však priet'ahy v súdnom konaní nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Zároveň nepovažoval uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy za dôvodnú, nakoľko zákon č. 58/1969 Zb. takúto náhradu neumožňuje.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa a listinnými dôkazmi založenými v spise, a to: nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 218/09-29 zo dňa 21.10.2009, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 13.04.2009, 29.09.2010 a 04.12.2013, odpoveď Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 02.12.2010 a 30.05.2014, výpočet rozdielu nákladov na dokončenie stavby, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co 155/2013-940 zo dňa 20.06.2013, list o jednostrannom započítaní pohľadávok zo dňa 30.08.2013, z ktorých ustálil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ bol účastníkom konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom na Okresnom súde Bratislava IV, sp.zn. 6C 260/1997, ktoré začalo 12.03.1997. Konanie bolo právoplatne skončené uznesením Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co 155/2013-940 zo dňa 20.06.2013 schválením súdneho zmierného (právoplatné dňa 29.07.2013).

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. IV. ÚS 218/09-29 zo dňa 21.10.2009 vyslovil, že základné právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote bolo postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp.zn. 6C 260/97 bolo porušené. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd v označenej veci sťažovateľa (návrh bol podaný na okresnom súde 12.03.1997) po období počiatočnej nečinnosti (10 mesiacov) v ďalšom období počas rokov 1998-1999 nariadil 7 pojednávanií, často v rýchlom slede, nepripravených a trikrát odročených na neurčito (pojednávania uskutočnené 24.03.1998, 22.10.1998, 03.12.1998, 18.03.1999, 20.05.1999, 08.06.1999 a 17.06.1999). Okresný súd aj ďalej konal nesústredene, neefektívne a so zbytočnými prieťahmi, predovšetkým pri zabezpečovaní podkladov pre rozhodnutie (uskutočnené pojednávania 15.02.2001, 28.06.2001, 18.09.2001 a 07.11.2002). Od novembra 2002 až do marca roku 2006 bez nariadenia pojednávania neúčinne a zdĺhavo zabezpečoval znalecké dokazovanie. Po dvoch odročených pojednávaniach v priebehu roku 2006 (07.03.2006 a 04.05.2006) vyhlásil 11.05.2006 rozsudok, proti ktorému odporkyňa podala 20.07.2006 odvolanie. Rozsudok okresného súdu z 11.05.2006 bol zrušený uznesením z 22.02.2008 krajského súdu ako odvolacieho súdu pre účely doplnenia dokazovania. Po vrátení veci okresný súd vykonával ďalšie znalecké dokazovanie a nariadil ďalšie pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 20.01.2009 a ktoré bolo odročené na neurčito. Zo spisu ďalej vyplýva, že okresný súd vyzval 18.06.2009 znalca na doplnenie znaleckého posudku. Znalec 02.10.2009 doručil okresnému súde doplnok č. 1 k znaleckému posudku a ospravedlnil sa za nedodržanie lehoty na jeho vypracovanie. Konanie vedené na okresnom súde ani v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti navrhovateľa, po zrušení rozhodnutia okresného súdu odvolacím súdom a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie nie je po viac ako dvanástich rokoch právoplatne skončené. Vykazuje také znaky neefektívnej činnosti, ktoré ústavný súd viedli k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Uvedený nález navrhovateľ prevzal dňa 20.11.2009.

Navrhovateľ požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žiadosťou zo dňa 13.04.2009 (nárok na náhradu škody vo výške 50 000,- Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- Eur), žiadosťou zo dňa 29.09.2010 (nárok na náhradu škody vo výške 60 000,- Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 30 000,- Eur) a žiadosťou zo dňa 04.12.2013 (nárok na náhradu škody vo výške 18 723,- Eur a 329,40 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- Eur).

Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 02.12.2010 nevyhovelo žiadosti navrhovateľa zo dňa 23.04.2009 a jej dodatku zo dňa 29.09.2010. Rovnako nevyhovelo ani žiadosti navrhovateľa zo dňa 04.12.2013, a to listom zo dňa 30.05.2014.

Bývalá manželka navrhovateľka a účastníčka konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava IV, sp.zn. 6C 260/1997v pozícii odporcu si listom zo dňa 30.08.2013 jednostranne započítala voči navrhovateľovi pohľadávky, okrem iného aj pohľadávku vo výške 329,40 Eur, ktorá spočívala v úroku z omeškania zo sumy 12 227,66 Eur od 12.03.2013 do 29.08.2013 z toho dôvodu, že plnila navrhovateľovi na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co 248/2011-915 zo dňa 19.01.2012, ktoré bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR, č.k. 6Cdo 128/2012 zo dňa 30.01.2013.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'uchinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Súd vyhodnotil dôkazy predložené navrhovateľom jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že návrhu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, za splnenia podmienky využitia riadnych opravných prostriedkov a zrušenia nezákonného rozhodnutia.

Nárok navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vychádzal z nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v porušení zásady rýchlosti konania v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV a z nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co 248/2011-915 zo dňa 19.01.2012.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup namietaný navrhovateľom, tento je potrebné rozdeliť do dvoch časových období, a to do účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. (01.07.2004) a po jeho účinnosti. Navrhovateľ namietal prieťahy v konaní na okresnom súde od začiatku konania (12.03.1997) až po jeho ukončenie (29.07.2013). Z toho dôvodu je potrebné aplikovať na namietaný nesprávny úradný postup ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. na prieťahy vzniknuté do 01.07.2004 (do účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z.) a ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. na prieťahy vzniknuté po 01.07.2004. Pojem "nesprávny úradný postup" zákon č. 58/1969 Zb., bližšie nevymedzuje. Vo všeobecnosti pod ním treba rozumieť inú než rozhodovaciu činnosť štátnych orgánov, ale aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia či už stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie. Až nový zákon o zodpovednosti za škody pri výkone verejnej moci (514/2003 Z.z.) bližšie upravuje, čo je možné považovať za nesprávny úradný postup.

Súd vychádzal z právneho názoru, že podkladom a právnym základom pre priznanie náhrady škody za nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní, môže byť iba konštatovanie prieťahov v konaní zákonom určeným orgánom, a to predsedom súdu v rámci sťažnostného režimu zákona č. 757/2004 Z.z. alebo Ústavným súdom SR v rámci konania o sťažnostiach pre porušenie práva podľa zákona č. 38/1993 Z.z., prípadne iným orgánom stanoveným v právnych predpisoch. Uvedenému názoru svedčí aj novela zákona č. 514/2003 účinná od 01.01.2013, ktorá však neobsahuje prechodné ustanovenia. Súd je však toho názoru, že uvedený právny názor je potrebné aplikovať aj na posúdenie nesprávneho úradného postupu vzniknutého za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko všeobecný súd nemá v rámci konania o náhradu škody kompetenciu posudzovať vznik prieťahov v súdnom konaní, keď napokon aj za účinnosti uvedeného právneho predpisu existovala právna úprava umožňujúca účastníkovi konania dosiahnuť konštatovanie zbytočných prieťahov v konaní príslušným orgánom.

V danom prípade boli zbytočné prieťahy konštatované v náleze Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 218/09-29 zo dňa 21.10.2009, a to v období od 12.03.1997 (začatie konania) do marca 2006. V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom považoval súd nárok navrhovateľa v súvislosti s iným obdobím, v ktorom malo dôjsť k zbytočným prieťahom v predmetnom konaní za nedôvodný, nakoľko v tomto smere nebol konštatovaný prieťah v konaní zavinený súdom príslušným orgánom, a teda súd nemal právny podklad pre vyvodenie nesprávneho úradného postupu. Nesprávny úradný postup po marci 2006 z uvedeného dôvodu súd považoval za nepreukázaný.

Navrhovateľ si v návrhu uplatnil celkovo tri nároky: nárok na náhradu škody vo výške 18 723,- Eur (1/) ako rozdiel nákladov na dokončenie nehnuteľnosti v čase začatia konania na okresnom súde o vypořádanie BSM a nákladov, ktoré by musel vynaložiť v súčasnosti a nárok na náhradu škody vo výške 329,40 Eur (2/) ako pohľadávku, ktorú si započítala bývalá manželka navrhovateľa voči nemu, ktorá vznikla na základe nezákonného rozhodnutia krajského súdu. Navrhovateľ si zároveň uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- Eur (3/), ktorá vznikla na základe traumy z dlhotrvajúceho sporu.

1/ Pokiaľ ide o prvý nárok, tento vychádzal z nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní. Odporca vzniesol námietku premlčania daného nároku vzhľadom k tomu, že nález ústavného súdu bol navrhovateľovi doručený dňa 20.11.2009 a už v tomto čase vedel určiť výšku škodu, pričom táto sa dá dodatočne ustáliť znaleckým posudkom. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru, na základe ktorého bol ustálený nesprávny úradný postup v období od 12.03.2009 do marca 2006, ktorý bol konštatovaný v náleze doručenom navrhovateľovi dňa 20.11.2009, súd dospel k záveru, že dňom doručenia nálezu ústavného súdu sa navrhovateľ dozvedel o nesprávnom úradnom postupe a zároveň týmto dňom sa dozvedel o škode, ktorá mu vznikla a ktorej výšku mohol v tomto čase aj určiť. Pri posudzovaní momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode je treba vychádzať z vedomostí poškodeného o vzniknutej škode, t.j. kedy sa dozvedel o majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno vyčísliť v peniazoch. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že počiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty nezávisí na tom, či a kedy si poškodený opatrí dostatok dôkazov, alebo kedy si pre seba vytvorí priaznivejšiu procesnú situáciu k tomu, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť mohol v súdnom konaní preukázať. Vzhľadom k uvedenému je potrebné skonštatovať, že nárok navrhovateľa na náhradu škody vo výške 18 723,- Eur je premlčaný, a vzhľadom na úspešne vznesenú námietku premlčania odporcom nie je možné ho priznať. Premlčacia lehota v danom prípade začala plynúť 21.11.2009 (deň po doručení nálezu ústavného súdu) a uplynula dňa 21.05.2013 (po 3 rokoch a šiestich mesiacoch s prihladením na neplynutie lehoty počas predbežného prerokovania nároku počas šiestich mesiacov), pričom návrh na začatie konania bol podaný dňa

04.12.2013. Aj v prípade, ak by súd nevyhodnotil námietku premlčania ako dôvodnú, priznaniu nároku by bránila absencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Prieťahy v konaní pred okresným súdom totiž neboli dôvodom nemožnosti dokončenia stavby, ktorá bola predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Navrhovateľovi nič nebránilo v dokončení stavby, pričom otázka vložených prostriedkov na dokončenie stavby, ktorá napokon pripadla do vlastníctva navrhovateľa, by bola riešená priamo v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

2/ Druhým nárokom navrhovateľa bola náhrada škody vo výške 329,40 Eur, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť na tom základe, že bývalá manželka navrhovateľa mu oznámila listom zo dňa 30.08.2013, že uvedenú pohľadávku si započítala voči jeho nároku na základe konečného rozhodnutia súdu vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V priebehu konania o vyporiadanie BSM bola bývalá manželka navrhovateľa zaviazaná na vyplatenie sumy 12 227,66 Eur navrhovateľovi na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.01.2012, č.k. 9Co 248/2011-915 (ktorú sumu navrhovateľovi aj uhradila). Uvedený rozsudok bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2013, č.k. 6Cdo 128/2012. Napokon uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.06.2013, č.k. 9Co 155/2013-940 bol schválený súdny zmierny, na základe ktorého bola bývalá manželka navrhovateľa zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 15 275,56 Eur. Uvedená pohľadávka, ktorú si bývalá manželka navrhovateľa jednostranne započítala, teda spočívala v úrokoch z omeškania zo sumy, ktorú vyplatila navrhovateľovi na základe neskôr zrušeného rozsudku krajského súdu za obdobie od 12.03.2013 do 29.08.2013. V tomto ohľade je potrebné konštatovať, že nárok navrhovateľa na náhradu uvedenej škody je predčasne podaný, nakoľko škoda ešte nevznikla. Navrhovateľ uznal pohľadávku bývalej manželky čo do dôvodu a výšky a voči započítaniu sa nijakým spôsobom kvalifikovane nebránil. Otázku započítaného úroku z omeškania je potrebné vyriešiť vo vzťahu k prípadnému bezdôvodnému obohateniu navrhovateľa, ktorému bolo plnené na základe neskôr zrušeného rozsudku súdu. Nemožno však úkon bývalej manželky navrhovateľa (započítanie pohľadávky) pripísať na zodpovednosť odporcu, ktorý nijakým spôsobom nemohol ovplyvniť a dispozitívnym úkonom napadnúť dôvod a výšku započítaného nároku. Iba navrhovateľ mal možnosť brániť sa voči takto uplatňovanému nároku, čo však neurobil. Až po vyriešení opodstatnenosti uvedeného nároku bývalej manželky v inom konaní možno prípadne ustáliť dôvod a výšku skutočnej škody, ktorá mohla vzniknúť navrhovateľovi. Súd z uvedeného dôvodu aj tento nárok navrhovateľa zamietol.

3/ Posledným z uplatnených nárokov navrhovateľa bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi v dôsledku traumy z dlhotrvajúceho sporu. Aj v tejto časti návrhu súd skúmal nárok z pohľadu premlčania, nakoľko odporca vzniesol námietku premlčania. Súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné považovať za premlčaný. Začiatok plynutia premlčacej lehoty súd ustálil na deň doručenia nálezu ústavného súdu, pričom vychádzal z výpovede navrhovateľa, že ujmu začal pociťovať po náleze ústavného súdu, keď stanovil, že sú prieťahy v konaní. Premlčacia lehota na uplatnenie nároku tak uplynula dňa 21.05.2013, rovnako ako pri prvom uplatnenom nároku. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že po náleze ústavného súdu neboli konštatované prieťahy v konaní príslušným orgánom a ani sám navrhovateľ napokon kvalifikovaným spôsobom nenamietal prieťahy v konaní, preto nemožno vyvodiť, že ujma, ktorú pociťoval bezprostredne po vydaní nálezu ústavného súdu, pokračovala aj po tomto období. Súd z uvedeného dôvodu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol s odkazom na odôvodnenie pri prvom uplatnenom nároku.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný a v celom rozsahu ho zamietol.

Odporca mal vo veci plný úspech, preto mu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. patrí náhrada trov konania voči navrhovateľovi. Nakoľko si však odporca náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Bratislava I, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O. s. p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205, ods. 2 O. s. p. Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že účastník svoju povinnosť uloženú týmto rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti nesplní dobrovoľne, môže byť podaný návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.